

[Death of a Universalist. From Spencer's Pastor's School.]
ஸ்பென்சர் என்னும் குறுவாணர் சொல்லிய
ஒரு சரீர்த்திரம்.

சருவசீவரும் ரட்சைசுஅடைவார்களென்று
ஞ் சமயசங்காத்தியின் மரணசங்கதி.
“அறுப்புக் காலத் சென்றுபோயிற்று,” என்பதைக் குறித்தது.

நான் சொல்லுககதை ஏறக்குறைய, யக. வருஷத்திற்கு முன் நடந்திருந்தது. அதைப்பற்றி நினைவுகூர இப்பொழுதும் மனம் பயங்கரமாக கொள்ளுகின்றது. அந்தப் பயங்கரமான சங்கதிவைச் சூறித்தது இயாதொன்று சொல்லாமல் விடுவதே எனக்குப் பிரியமாயிருந்தது, என்கீசனேசீதர்ப்புஅருளேசு இச்சரீர்த்திரத்தை எல்லோரும் அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டபடியார் சொல்லத்தொடங்குகிறேன். கேளுங்கள்.

இன்னாட்டின்மீது இன்னொருமனுள்ள ஒரு மனிதன் இருக்கிறானென்றும், அவனுடைய மாராஅவனை வேதகோவைவேண்டுமென்றும், என்னைசெய்து கெட்டுக்கொண்டான். அவன், உக. வயசுள்ளவன். அவனுக்கு மனவலியும் ஒரு சிறகு முகத்தைமுன்பும், அவனுடைய தாயார் என் சிறகுக்குச் சேர்ந்தவன். அவனுடைய மனைவியாரிடையே பழங்கால தணுமுறும்பு. அவன் தனது நாயகன் பத்தியுடன் அலிகவாசியென்று மகேதையாத்தான் சிலவேளையில் எனக்குச் சொல்லியிருந்தான். நான் அந்தச் சமூகத்தைக் காணப்பெறாதருகையினால் அவனை ஒருகாலத்தில் கண்டதில்லை. ஒன்றில் அந்நேரம் அங்கே அவனிலெய்திருப்பான், அல்லது நான் அங்கே வருவேனென்பதை அறிந்து என்னைக்கானாமல் விடுகிறேன். அவன் சிலவேளை கோவிலுக்கு வந்தான் நான் அவனை இன்னொன்றுநினைக்கவேண்டிவல்ல. வருஷக்கணக்காக அவன் கோவிலுக்கு வந்திருப்பானென்று மென்மனமாகிறேன். கடைசியும் அவன் வியாதிப் பட்டிருந்தபொழுது நான் அவனைக் கண்டேன், முன்னே சொல்லியிருக்கின்றேன், ஆரோபணம் ஏன் என்பதை அவன் இயந்திரமென்று நினைத்துக்கொண்டேன். அவன் மறந்தியுள்ளவனும் அல்லவென்று கைவந்தவனும் உலோககாரியங்களில் நன்னடையுள்ளவனும் பணிந்தான். அவனுடைய பிதா சபுநடுமிடச்சிக்கப்படுவார்களென்று சாதிக்கும் ஒருத்தரையாங்கத்தொழுகிறான். பிதாவுடைய கோபப்படை இத்தவாலியமகனும் அங்கீகாரம் பண்ணிவந்தான். இதைக் குறித்து முன்னே அவனுடைய தாய் எனக்குச் சொல்லியிருந்தான். தன்னுடைய பூரஷ்டமே இதைக் குறித்துப் பேசவேண்டுமென்றும் என்னுடனே சொன்னான். அப்படிப் பேசும்படி நான் பலமுறை தானிந்தம் அங்கு மனிதன் எனக்கு நேரமில்லை, மெத்த வேலையாயிருக்கிறேன், இப்போகூடது, என்று என்னைச் சொல்லிக்கொண்டேன். என்று விவரிப்படியால் நான் பேசினதில்லை. கொண்டு வருகிறபடியால் நான் பேசியதில்லை. மேலும் அவன் நான் வீட்டுக்கு வருகிறபோது தன்னுடனே ஏதும் பேசவேண்டுமென்று நினைத்தேன். இப்படியும் வெளிக் குப்பாய் என்கண்களும் மறைந்துகொண்டான். அவனுடைய மகனும் பிதாவும் போலவே செய்வதற்கானது. தன் பிதா மாதாவின் வீட்டிற்குள்ளே சமூகார்த்தம் இத்தவியாதிக்காரர் வாசம் பண்ணினான். நான் அவனைக் காணும்படி அவன் வீட்டுக்குக் கிட்டினபோது அவனுடைய கங்குரவைக்கேட்டுக் கிட்டிக்கிட்டேன். அவன் தூரம் தெருவினியும் நன்றாகக் கேட்டது. நான் கவனம்மையிற் போனபோது அவனுடைய மாதா வியாதல்பட்டவளாய் என்கண்களின் கோண்டமைத்தான். அவன் பட்ட கோடிய வேதவையின் கோலம் அவன் முகத்திலே தோளிவாய்க் காணப்பட்டன. அவன் தன் மகன் பிழைப்பாரென்கிற நம்பிக்கையற்றவளாய், அவனுடைய நிலைபாடும் இன்னதென்று சுருக்கமாகப் எனக்குச் சொன்னான். தன்னுடைய கைவந்தபடிக்கு அவனைக் காண வந்தேனென்று அவன் அறிந்தவள்க்குப்பிரியாயிருக்கவில்லை. நான் வருவேனென்று அவன் அவனுக்குச்சொல்லியிருந்ததில்லை. என்னைக் கண்டனானே போய் அவனுடன் சம்பாஷணைகளைக்கேட்டுச் செய்த பண்ணவேண்டுமென்று கேட்டான். அவன் வியாதிப்பாடும் படுத்தியக்கிற அறைக்கு நான் போனபோது, அவன் என் பைசுச் சொல்லி இன்னார் உன்னைக் காணவந்திருக்கிறேன் என்று தன் மகனுக்குச் சொன்னான். அவனே

என்னைக் கண்டனானே திருக்கிறேன் என்னைக் காணப் பயந்தவனைப் போல யாதொரு வார்த்தை யுஞ் சொல்லாமல் சுவர்ப்புறத்துக்குத் திரும்பிப்படுத்திக்கொண்டான். நான் அன்பாகவும் நேசமாய்கவும் கை கொடுக்கும்படியாக அவனைக் கிட்டினேன். அதனால் அவனுக்குப் பிரியமில்லை. நான் அவனுடைய கை நடிப்பைப்பிடித்துப் பார்த்து, சுமேரானும் அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லும்படியாக நினைத்தேன். அவனுக்குக் காய்ச்சலும் நெஞ்சுநோ முதலிய வருத்தங்களுமிருந்தன. அவன் மிகவும் அவந்தையடைந்து உருண்டு போயிருக்கும் உருக்கம் வரத்தக்கதாக அனுங்கிச் சூரவையிட்டான். அவன் உயரமும் பருமையுமுள்ளவனும் இவையல்லவா விரும்பியிருந்தான். அவனுடைய பருத்தவுடம்பு இன்னும் மெலிந்து போனதில்லை. அவனுடைய வருத்தத்தைக் கண்டு, இப்படியும் பட்டவியாதி பின்னொருவனுக்கும் வந்ததில்லையென்று நினைத்தேன். காற்றினுறுதலுன்னும் இவையையப்போல இந்தப் பலத்த மனுவும் கிட்டிய உழமன்றும், அவன் சற்று அரைநடுவளையுக்குக் கிட்டிப்போது அவனுடைய வருத்தத்தைக் குறித்து விசாரித்து உன் வியாதி நன்றாகவாகும் கரும்; நீ அறிந்த கலங்க வேண்டுமென்று வாயினும் அவனுக்கு ஆறுதலானவார்த்தை சொல்லவேண்டி நான் போய்தேன். அவன் நாளிறந்தபொழுதே, நாளிறந்தபொழுதே, வைத்தியனார் தன் லாஸாஸமட்டும் பார்த்தான்; என்னைவாறு வந்தவீட்டது, நான் பிழைக்கமாட்டேன். ஆ! நான் இறந்தபொழுதே என்முன். பின்பு சூதியில் அவன் எழுந்த ஒரு நிமிஷமாய்த் தன் முகம்கையிற் சார்ந்து திரும்பவும் படுத்திச் சலையிற்று தன் முகத்தை முடி இரண்டு கையிலும் அவன் பிடித்துக் கொண்டான். ஆனால் நான் திரும்பவும் அவனுக்காறுதல் சொல்லும்படியாகத்தொடங்கி, அவன் அமைச்சலையிருக்கும்படி அவனைத் தாழ்மையாய் வேண்டிக் கொண்டேன். அதற்கு அவன் சேவிக்கொடுத்தானே இல்லையோ தோரியாது. அவன் இன்னும் சலையிலே தன் தலையை மூடிக்கொண்டு தாயும் மனைவியும் அதை கேட்கவும் விட்டாருமென்று பிடித்துக் கொண்டு இருந்தான். இவ்வளவாய்க் கொஞ்ச நேரத்துக்கு அனுங்கிக்கொண்டிருந்தான். நான் பலமுறை வினியும் அவருடைய மறையோடு போய்ச் சொன்னதில்லை. ஆகையினால் நான் இங்கேயிருப்பது அவனுக்குத் தொந்தரையாக்குமென்றெண்ணிக்கொண்டு, அப்பறும் வலிசியாய் அவனுடைய மாதாவுடனும், மனைவியுடனும், அவனுடைய தயாரத்தை நீக்கி, அவனுக்கு ஆறுதல் வரப்பண்ண வேண்டுமென்பதற்கு குறித்து யோசனை பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அவன் கொஞ்சகக் கொஞ்சகாய்த் தன் முகத்திலிருந்து புடைவையை நீக்கி, நான் நேரவேண்டி உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். பின்பு ஏக்கத்தோடு அங்கொய்ப்போய்த் தன் மனைவியையும், மாதாவையும் மாறிப்பாரி பார்த்தான். என்னைவாறு அவன் திரும்பிப்பார்த்ததில்லை. என்னைப் பார்ப்பது அவனுக்குப் பிரியமாயிருந்ததில்லை. அவனுடைய தாய் அல்லது மனைவி போகிறது திரும்பிப்பார்ப்பான். நான் போகிறபோது கொஞ்சமாய்க் குறுதான். ஆகையால், அவனுக்குக் கிட்ட நிற்பதிலும் கொஞ்சவேளைக்குப் பலகணிசாலைக்குக் கிட்டி வருகிறது நல்லதென்று எண்ணி அவனுடைய பட்டிடைவையிட்டு அப்பறும் போனேன். அவ்வேளையில் அவன் மிகவும் அமைச்சலாயிருந்தான். அவன் முகத்தை முற்றுத் திரந்தபின் அவனைக் கைக்குப் போடும்படி எழும்பினான். அதை அவன் மாதா அறிந்து நான் போகமுன்னம் அவனிடம்பாய் அவனைப் போசொல்லி அழைத்து இன்னார் உன்னைக் காணவந்திருக்கிறார், அவர் உன்னுடன் செம்பண்ணை இடங்கொடுக்க மாட்டாவென்று மெதுவாய்க் கேட்டான். உடனே அவன் கைகளை வானத்துக்கு நீட்டிக் கட்டிவைவிட்டெழுந்து, என் நரம்பிலுள்ள இரத்தம் உறைந்துபோகத்தக்க அவ்வளவு பயங்கரமான தோஷமேயுண்டே! என்ற சொல்லம் நீட்டிக் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். இதைக் கேட்டவுடனே மாதாவும், மனைவியும் ஏங்கிப்போனார்கள். இந்தக் கங்குரவையிலுக்கு மனைவேதனை மிகுதியென்றும், இது வியாதியின் கூறல்லவென்றும், எண்ணிக்கொண்டு அவனுடைய நோக்கங்களை அறிக்கிறதற்கு இதுதான்

சமயமென்று நினைத்தது, உன் வருத்தம் திரும்ப மறுத்தித்துவந்தவிடத்தோலென்று அவனை விசாரித்தேன். அவன் இன்னும் கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு, என்னைத் திரும்பப்பாராமல் மிகுந்த பயங்கரத்தையுடனும், ஒ! ஒ! ஒ! என்று தரவையிட்டான். நான் பின்னும் மிகவும் உபாதிப்படுகிறேன் என்று கேட்டதற்கு அவனுடைய அனுக்குத்தான் மறையோடுயிருந்தது. நீ இவ்வளவு வருத்தமடையக் காண்பதினாலே மிகவும் துக்கப்படுகிறேனென்று பின்னும் கேள்சொன்னேன். அதற்கு அவன் பெரும்க்சம் பெருந்தரவையிட்டான். அவன் மனைவி குரலெடுத்ததுகொண்டு அறையைவிட்டுப் புறப்பட்டான். நான் திரும்பவும், தேவன் இரக்கமுள்ளவார், நீ செய்பண்ணினால் உன் சேபத்தைக் கேட்பாரென்று சொல்லி, அதற்கும் ஒ! என்று பயங்கரமான தரவையிட்டான். அந்தச் சத்தத்தினால் வீடு கிழிந்தது. அதைக் கேட்டவாலும் அறைக்குட் பிரவேசித்தார்கள். உடனடியே சகோதரரும் அங்கில் வந்தார். அவன் மாதரிடம் இரண்டுபேருருமுறாக இவன் பாரக்கொடுவன அவனுடன் போகவாண்க்குமென்று மனமாயிருந்தேன். ஆனால், அவன் தன் கைகளை நீட்டி யாதொருவனும் பாராமல் பயங்கரத்தையுடன் ஒ! என்று சொல்லிக்கொண்டு கட்டிவிட்டமேல் உனக்கார்த்திருந்தான். அவனைப்பார்ப்பது மிகவும் இரக்கமாயிருந்தது. உன்னுடன் செய்பண்ணெடுமா? என்று பின்னும் கேட்டேன். அங்கே கட்டிவிட்டவையுடன் சுவர்ப்புறத்துக்கு முகத்தைத் திரும்பித் தலையை வலிந்திரந்தால் முடிக்கொண்டான்.

நாங்கள் அவனுடைய கட்டிலுக்குச் சமீபமாய் முறுந்தானின்னும் கொஞ்சநேரமாகச் செய்பண்ணிக்கொண்டிருந்தும், அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவனுக்குத் தேகவேதனையும் மனவேதனையுஞ் சரியாகவருந்தது. திரும்பவும் நேவன், யேசு இரட்சகர் மூலமாகப் பால்களுக்கு இந்துவாரென்று அவனுக்குக் காண்பிக்கும்படிக்கும் அவனை ஆறுதல்பண்ணும்படிக்குச் செய்பண்ணைத் தொடங்கினேன். நான் செய்பண்ணும்பொழுது அவன் அமைச்சலாயிருந்தான். ஆயினும், அவன் பெரும்க்சம் விடுவது எனக்குக் கேட்டது. நாசியிலிருந்து ஸ்சுசுவரும் போதெல்லாம் கட்டவும் அவன் நெக்கத்தினால் அசைந்தது. நானும் நாவலுந்து நிமிஷமாகச் செய்பண்ணினேன். அது அவனுக்கு ஆறுதல்போலத் தோன்றினதால், சில படுத்திப்போகவேண்டி அவனுக்குச் சொல்லி, இதுதான் தருணமென்று நினைத்தேன். நாங்கள் திரும்பிப்பண்ணி மூடித்தவடம் அவன் முகத்தைச் சிறகு முதலெனவந்த திரும்பிப்பார்த்து, பின்பு மாதாவையும் பார்த்தான். திரும்பவும் என்னைப்பாரக்க ஏதோ பேசும்படியாக நினைத்ததுபோலத் தோன்றிப்படியால், நான் பேசாமல் நின்றேன். அப்போது அவன் என்னைப்பார்த்து, ஐயா, எனக்குக் கச்சேபம் பண்ணவேண்டி திரும்ப யாதொரு பல்லுமில்லையென்று சொன்னான். இன்னும் அவன் பேசுவானென்று நான் காத்திருக்க, அவன் அப்புறமொன்றுக் கொன்னதில்லை. அப்போது நான், தேவன் செய்பத்தைக் கேட்கிறார், அவர் தம்மையார் பார்த்துச் செய்பண்ணைச் சொல்லியிருக்கிறார், செய்பண்ணினால்தான் பலனில்லையென்று தேவன் சொன்னதில்லையென்று சொல்லி, அவன் சொன்னது, என் நாட்கள் போயிருந்து, என்காலம் போகிறது, காலப்போகிறது, என்முன். அதற்கு நான், அல்ல ஐயா, காலம் போய்விட்டதில்லை. தேவனிடத்திற் கேட்பாமலும் அவருடைய சிறுபையைப் பெற்றுக்கொள்வாம். பிரியமுள்ள எனமும் சீவநெய் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடல்வன் என்று அவர்தாமே சொல்லியிருக்கிறார். ஆதலால் நீ தேவ சிறுபையை மிகுந்த அறங்கார்பால்களாக்காய் மிகுந்ததையுடன் குறித்துச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று என்னைப் பார்ப்பார் படுத்துகின்றது. நான் இரக்கத்தைப் பிழக்கணிக்கிறேன், தேவனை நினைத்தேன், கிறிஸ்துவை மறுத்தித்தேன், தேவன் கிறிஸ்துவையாய்மாதரிடம் இறுத்தாரானால் தாங்கிக்கொள்ளாமல். ஆனால், நான் நினைத்த அவருடைய இரக்கத்தைப் பற்றி நினைப்பதே எல்லாற்றுமில்லையென்று கிண்டித்தேன். இனிமேல் எனக்கீர்க்கக் கிடையாதே என்று.

(இன்னும் வரும்.)

MORNING STAR.

Jaffna, November 13th, 1851.

U. S. NATIONAL TEMPERANCE CONVENTION.

In a number of the *New York Evangelist*, recently received, we find a condensed report of the proceeding of the "National Temperance Convention," alluded to in our issue of the 9th ult., and held at Saratoga, N. Y., Aug. 20, 1851.

"At 10 o'clock, A. M., a large number of delegates from all parts of the country, assembled in the first Presbyterian Church." "Letters from the following gentlemen, were then read, expressing great regret at not being able to be present, viz: Father Matthew, Judge O'Neill, and others. "The business committee was composed of sixteen members from as many different states and provinces."

The 3d, 7th and 8th resolutions unanimously adopted on the occasion, will convey some idea of the specific object and spirit of this fourth national convention in furtherance of the temperance movement.

Resolved, That the recent discussion and action in the Legislatures of New-Hampshire, Vermont, Massachusetts, Connecticut, Illinois and Indiana, on this subject; the constitutional exclusion of all license in Michigan and Ohio, and the entire outlaw of the traffic in spirituous and intoxicating liquors as a beverage, in Iowa and Maine, are gratifying tokens of advance in public sentiment, and give reason to hope that with the divine blessing on judicious and persevering efforts, this immoral and pernicious traffic will ere long be done away.

Resolved, That the principle assumed and carried out in the Maine law, that spirituous or intoxicating liquor kept for sale as a beverage, should be destroyed by the State, as a public evil, meets the approbation of the Convention as consonant with the destruction of implements of gambling and counterfeiting, of poisonous food, infectious hides, and weapons of war in the hands of an enemy—that if the liquor destroyed is private property, it is so only as are the implements of the counterfeiter, dangerous and deadly to the best interests of the community—that its destruction is no waste of the bounties of Providence, more than in the destruction of noxious weeds, while its very destruction enriches the State, exceeding the full amount for which it would have sold. It tends to put an end to all subterfuges, and frauds, and secret sales, and to the demand for it in the community. It makes the State a perfect asylum for the inebriate. It is a solemn manifestation to the world of the vile and worthless nature of the article destroyed, and an unmistakable token to the vender of the end to which a righteous public sentiment will ultimately bring his business. For these and other reasons the convention give it their hearty approbation, and they do strongly recommend to all friends of temperance to cherish it as the sure and only sure triumph of their cause, and continually to urge its adoption upon every legislature.

Resolved, That the effectual and permanent prohibition of the traffic in intoxicating liquors, to be used as a beverage in any one State, will, we hope, be the precursor of its being prohibited in all the States, and the stopping of it in this country, will, we trust, be the forerunner of its universal banishment.

All things considered, it is one of the most remarkable convocations ever collected in this country to discuss the temperance cause. The kindest feelings prevailed, and the results were reached without a negative vote."

WHO MURDERED MR. MORGAN?—The following resolution, being No. 4 of a series adopted at a meeting held at Kandy on the 13th of Oct., will naturally lead all to suppose that the great murderer of the souls and bodies of men, alcohol, had his full share to do with the recent shooting of the unfortunate Morgan. It was resolved:

That in connection with this melancholy event, which occurred in the immediate neighborhood of more than one canteen—this meeting views with alarm the unrestricted settlement on government lands in the central province, of low country Singales and others as keepers of bazars and taverns, the resort of the idle and the vicious—and where it is more than probable crimes of this character are concocted, and that the attention of His Excellency the Governor be respectfully called to this fact.

A NUT FOR WINE DRINKERS.—REV. P. Hunt, the great temperance lecturer, persuaded a dealer in Philadelphia, who was extensively engaged in making wines, brandies, &c., to abandon his horrid traffic. He learned from him one of the secrets of the trade, which was in order to produce the "nutty flavor" for which the Madeira wine was so much admired, he put a bag of cockroaches into the liquor, and let it remain till they were dissolved.—*Boston Chr. Times.*

REMINISCENCES OF A RECENT VISIT TO AMERICA. No. 7.

On the morning of our arrival at St. Helena, I proceeded to the house of the American Consul, Mr. Carroll. On his being informed that I was an American missionary from Ceylon, Mr. C. remarked, "I must introduce you to our missionary, Mr. Bertram—a man who has been here two years only, but has done more for the spiritual welfare of the island than had been done for two centuries previously." I was surprised to hear such a declaration from the Consul, and was not a little desirous to see a man who had been thus successful in mission labors.

On being introduced to the gentleman, I found him to be a Baptist missionary from Scotland, a man perhaps forty-five years of age. While engaged in the industry in his native country, his mind was powerfully wrought upon by the conviction that it was his duty and privilege to preach the Gospel to the destitute in some foreign country, but he knew not where. This general conviction constrained him to sell his library, furniture, &c., to procure the means of proceeding to the Cape of Good Hope, peradventure that might be the field of labor assigned him. On his arrival at the Cape, he found indeed an open field for preaching the Gospel and some strong inducements for effecting a settlement there in connection with other missionaries. But the moral destitution of the foreign mission field, and his previously conceived views of the place and people where he thought he ought to labor. By a concurrence of unexpected circumstances, which I need not detail, he made his way with his wife, to St. Helena. On taking a survey of the island or rock in connection with its mixed and degraded population of 7,500, (instead of 5,000, as stated in my last,) this, though he, is in full accordance with the "beau ideal" he had formed of a foreign mission field, and he resolved here to abide. As a substitute for what I had thought to communicate on the subject and in the way of illustration and proof of Mr. Carroll's remark, I give an extract from a recent number of the *New York Evangelist*, by which it appears that in June last, Mr. Bertram was in Boston in pursuit of funds to aid in the erection of three meeting houses, in different parts of the island where churches and congregations had been formed through his instrumentalities.

"A most worthy and interesting man is the Rev. Mr. Bertram, and the presentation of his field of labor is awakening a deep sensation in this community. I had the pleasure of leaving him on Sabbath morning last, at the Central Church, and never, I am sure, was an agent better received, or an audience more deeply affected with his statements and appeals. St. Helena, according to his description, has a varied climate, a great abundance of pure spring water, some of the most beautiful scenery in the world, and a population of 7,500. About six years ago Mr. Bertram, of Scotch birth and education, left his station at the Cape of Good Hope, and went to this island—this great rock in the ocean. He found there a people who had never before received the gospel, only three or four of whom (natives) could read a word. He was received with favor, preached first in a gentleman's dining-room which soon became over-crowded—then was invited by a lady, wife of the British Consul, to make her parlors his chapel, which he did. This place becoming too strait, the people purchased a large stone house and fitted it up for a place of worship. A revival followed, this house was at length filled to overflowing, and a good sized meeting-house became necessary." Meanwhile Mr. Bertram labored in another part of the island, called Sandy Bay Valley, where a sermon never had been preached, where the people, mostly slaves, had no knowledge of religion—did not know even that they had souls, but supposed that when they died that was the end of them. There the word was with power, many were converted, a congregation was gathered to large for any house to contain, and a church building became essential. A third preaching place was near the tomb of Napoleon, with like results, and the ultimate necessity for a house of worship. To obtain help in building these three churches, Mr. B. has come to this country. He has already received contributions sufficient for the two first, and is now soliciting funds for the remaining one—the church hard by the place, as Mr. Rogers said in his prayer, 'where God made the grave of ambition.' It is quite certain that he will complete his object very soon, and return to rejoice the hearts of these congregations and enter with new zeal and hope upon his labors."

"While speaking of his preaching in the parlors of the consul's wife, then a widow, he remarked that a son of hers, much given to infidelity through the reading of Paine, Voltaire, &c., was violently opposed, and entreated his mother to close her doors against the missionary. She made it a condition that he should come in and hear him, and then, if he was displeased, it would be time enough to discontinue the meetings. He came, was deeply impressed, and within a short time was converted. He was the first subject of grace under Mr. B's ministry in the island. This young man stood forth boldly for Christ, aided Mr. Bertram much, and has since been ordained to the work of the ministry."

"On the whole, the change wrought in St. Helena, since Mr. Bertram's first arrival there, must have been surprisingly great, furnishing another signal proof that the gospel is from God—proving, also, the truth and efficacy of the evangelical doctrines, and triumphantly refuting the cavils of infidelity and popery."

Maneyp, Nov. 5, 1851.

• CHINA.—Some time ago we gave a short account of the rebellion in the southern province of China, against the reigning Tartar dynasty, and stated that the rebels had for their object its complete overthrow. The *Friend of India* of Oct. 9th, has an interesting article upon the subject, a part of which we gladly transfer to our pages.

Nearly six months ago, we ventured on a prediction that the rebellion then raging in the southern provinces of China would seriously impair the power of the Tartar dynasty, and in all human probability dismember their vast empire; and every succeeding account of the movement confirms the justice of our views. By the latest intelligence, we learn that the insurgent leader, Tien-teh, is completely master of the great province of Kwang-si, which he has made his head quarters, and that the whole body of the people in Canton, with the exception of a few officials, are ready to rise in his favor. Recent engagements, have, it is said, completely destroyed the prestige of Tartar vail, which had for many years, restrained the Chinese malcontents, and which was at one time, not without its influence even among Englishmen. The Chinese have quite disabused themselves of the idea that Tartar generals possess greater courage than the people of their own race, and as the latter are in the proportion of a thousand to one, the Tartar rule exists only by Chinese sufferance. Seu, the incapable Governor of Canton, had at length been induced by the approach of the rebels, and by the positive orders of the Emperor to leave the city; and he quitted it on the 25th July, leaving behind him a garrison of only 2,000 men of all arms, utterly incapable of controlling the turbulent Chinese population, in the event of any serious demonstration.

Meanwhile a considerable force, collected in his own province, had entered Kwang-si, and Tien-teh seems to have thought it scarcely worth while to offer them any serious resistance. As long as they remained passive, their supplies were limited by their power of paying for them; but the instant they proceeded to active hostility, Tien-teh issued an order prohibiting the people from selling them rice, and the order was obeyed. This is a strong proof that Tien-teh is really supported by the people, and that the struggle is no longer between a rebel and his sovereign, but between the native Chinese and their Tartar conquerors. It is thought by some that Canton will shortly be in the hands of the insurgents, in which case the supply of grain for Peking will be speedily cut off.

AINTAB.—The following extract from the *Missionary Herald* for September, respecting the Armenian Christians in Aintab in Syria, will be read with interest by all the friends of temperance:

In speaking of the success of the efforts made in behalf of temperance, our brethren say that the number of persons pledged to total abstinence is about three hundred. It is a matter perfectly understood in Aintab, that as soon as a man becomes a Protestant, he abandons his cups. One of the first steps, indeed, towards Protestantism, is entire abstinence from all that intoxicates. Temperance has become a kind of test of Protestantism, so that when an Armenian is suspected of leaning towards it, the inebriating bowl is presented to his lips; and according as he receives or rejects this, he is pronounced an Armenian or a Protestant.

ASYLUM FOR INEBRIATES.—*Mr. Editor*.—I have been in Maine, and seen the wonderful Asylum for inebriates, much larger than the Crystal Palace, being 225 miles long, 135 miles wide, and reaching to the heavens. It contains within itself vast forests, sweet green fields, beautiful gardens, and fine streams of water. Here the poor inebriate can roam ad libitum, confined by no bars or bolts, and is perfectly safe, and completely cured. It is kept by one NEAL DOW; a man of short name and small in stature, but of great skill in his profession, and indomitable energy. When I was there, a few envious spirits were crying out against it, and a New York traveler was furious because he could not find in it a drop of the drunkard's drink; but I believe it will stand, and hope it will be a model for one in every State in the Union. If this information will be of value to any who have drunken relatives, I shall be happy to have imparted it.

N. Y. Journal of Commerce.

ITALY.—Says a correspondent of the American and Foreign Christian Union, "nothing can exceed the exactions which the church and government make upon the unhappy people; and nothing this side of gross heathenism can exceed the infatuation of the priests, the cardinals and the pope himself, after miracles and saints and processions." And of Rome, the same correspondent says, "hegemony and crime are increasing fearfully, and those who would be good citizens are driven to desperation by the madness of the government; multitudes would leave the city and country; but they dare not ask for passports, lest some suspicion be aroused and they be made to suffer." Such are the legitimate effects of Popery!

Afflictions teach much, but they are happy who learn without.

D. Pook.

For the Morning Star. MADURA.

It has appeared to me that a brief account of the plan that the Madura Mission has adopted for the intellectual improvement of their native assistants, as also of the meeting lately held in Madura, on which occasion they passed their first examination on the subjects of study previously appointed, might not be uninteresting or un-instructive to the readers of the Star.

The importance of some plan, which should enlist the interest of our catechists and readers in the study of the bible and bible truths, has long been felt by us. Very few, if any of them, after leaving the schools and seminaries, where they obtained a partial preparation for their work, continued their studies with any system; and by far the larger number of them had laid aside their books and studies altogether. The consequence was, that instead of growing in knowledge, and in their acquaintance with divine truth, they were losing year by year, what little they had acquired in their preparatory course; and were thus becoming less and less fitted for their work. The efforts of individual missionaries, from month to month, was found to be altogether insufficient to overcome the indisposition to mental effort, which natural temperament, long habit, and unfavorable circumstances had induced. They were therefore in April last, assembled and divided into five classes, according to the acquirements which, upon examination, we found they had made in general and particularly in scriptural knowledge. Three individuals were found competent for the first class, six for the second, about fifteen, twenty-five, and thirty for the third, fourth, and fifth classes respectively. The subjects appointed to be studied between that time and September 7, were, for all the classes, three chapters in the Acts of the Apostles, and the first part of the first article of faith as used by the American Mission churches in Ceylon, Madura, and Madras. For the first, second, and third classes, the first three chapters in Romans, for the third class only, an essay on the subject "The truth of the Christian religion." For the first and second classes, a sermon on "Justification by faith." And for the first class only, "The spread of the church during the time of the apostles." It was expected that every missionary would encourage and assist in all practicable ways the catechists and others in his employment in the investigation and study of these subjects.

On Thursday, Sept. 11th, being the day of the annual meeting of the American Board of Foreign Missions, the missionaries, with their native assistants to the number of about eighty, were assembled in Madura. Early in the morning, a sermon was preached to the mission families in English by the Rev. G. Ford from the passage which occurs in Neh. vii. 10, "The joy of the Lord is your strength." At 10 o'clock, A. M., we all assembled in the church at the East Station, where addresses were delivered by two of the missionaries and two of the catechists. The subject discussed was "the principle and practical working of Christian benevolence in the mission churches." In the afternoon, a Tamil sermon was delivered by the Rev. C. F. Muzzy; after which the Communion of the Lord's Supper was celebrated by more than a hundred communicants. It was doubtless a season of refreshment from the presence of the Lord to many.

The following day, Friday, at 9 A. M., the examination was commenced. The morning until one in the afternoon, was spent on the first two subjects appointed for all the classes. At two in the afternoon, the first class was examined in the lesson appointed in church history, followed by a written examination of the first three chapters in the three chapters of Romans. This examination occupied the remainder of the day. Nine questions were proposed, which were taken down and answered on the spot without assistance from books or notes. The following day was spent by us in reading the written answers to these questions, and in fixing their relative value. Still another day was occupied in the examination of the sermons and essays. A system of marking has been adopted, by which the relative standing of every individual in his class is indicated. The results of this examination, as of all subsequent ones, will be permanently recorded.

To the first in the first class, and to the first and second in the other classes, prizes have been named which will be distributed publicly at the next examination. The interest manifested from the first by all our helpers, was very gratifying but it perceptibly increased as the examination progressed. Every one has gone back to his work with a stronger conviction of the importance of study, and a determination to prepare himself with more care and thoroughness for the public examination in January next.

Yours very truly, z.

A QUERY.—The pronoun "elle" in the Portuguese language conveys, according to the common acceptance of the term, no idea of reverence or respect. It is generally used only in addressing an inferior; rarely an equal. How can we then with propriety use the word in reference to God, as it is rendered in the Portuguese translation of the New Testament? This as it seems to me, is not consistent with the respect due to God. I shall feel highly obliged if any of your readers can give an explanation of the same.

Yours, &c., F. O. A.

MISCELLANEOUS ITEMS OF NEWS.

(From the Friend of India.)

The Englishman of Saturday evening published a letter from Singapore, announcing the wreck of the American ship George Brown near Macassar. She was bound from California to Calcutta. The Metropolitan from China to Halifax has also been wrecked on the Postilian shoal. The vessel, after being water-logged, was towed into Singapore by the Company's steamer Hooghly, with all her cargo damaged. The American ship Grey Feather, has arrived in Calcutta from Batavia in the almost incredible period of fifteen days. She was on the stocks on the 12th of December last, and has since that time carried a cargo round Cape Horn to California, and reached Calcutta by way of Batavia.

The Madras papers mention the arrival of the Barkham with the Commander-in-Chief of Madras, Sir R. Armstrong on board. The vessel anchored in the roads on Sunday, and his Excellency postponed his landing to the next day. We regret to hear that he is in wretched health, and that there is a probability of his being obliged to leave the Presidency at an early period and even to return to England. He was an Ensign when Napoleon took the command of the army of Italy.

The Straits Times states, that the American clipper Mennon with 1,600 tons of tea cargo, was totally lost on the 17th September, in consequence of the vessel striking on a sunken rock, not marked on the charts. The present year has been by far the most disastrous to ships in the East of any year within the memory of the oldest inhabitant.

The papers announce that the experimental line of telegraph which Dr. O'Shaughnessy has been employed for more than a twelve months in constructing, is now completed between Kedgeree and Calcutta, and will be brought into active operation on the 1st of November next.

We learn incidentally that the circulation of the Morning Herald, a Sydney paper, is three thousand one hundred and fifty, nearly double that of any paper in India.

WAR AT THE CAPE.—By the Colombo Observer Extraordinary, we have dates from the Cape to Sept. 13. A sanguinary conflict occurred on the 9th of Sept., the result of which is thus briefly summed up:

Disaster to the British arms—Captain Oldham, Mr. Elden, and more than 40 men killed;—Captain Davies, several other officers, and about 30 men wounded.

For the Morning Star.

DEDICATION OF CHRIST'S CHURCH, at CATTAVALLY. We are very glad to inform the readers of the Star, that Christ's church of the Wesleyan Mission at Cattavally, was dedicated to the living and true God, on the evening of Wednesday, the 8th of October, by Rev. P. Percival, in the presence of an audience of three hundred persons. The church is built on the site of the ruins of the old Dutch church, and its dimensions are 72 by 33 feet. It was one of the most interesting occasions ever enjoyed by the people of Wadamoratchy. Mr. Percival having made a few remarks concerning the church edifice, commenced the service by singing the first hymn in the Tamil Hymn book, followed by the reading of prayers, and a sermon from the 6th verse of the 11th chapter of the Epistle to the Hebrews, viz: "But without faith it is impossible to please him; for he that cometh to God must believe that he is, and that he is a rewarder of them that diligently seek him." Mr. J. White then read the account of expenditures of the building, and delivered a short address on charity, appealing to the benevolent to contribute something to complete the church building; after which a collection was taken.

We offer our heartfelt thanks to the Wesleyan Mission for having engaged Mr. White, who was selected catechist and teacher at the station, who was pleased to spend a sum of £7 10s. from his own pocket, with the hope and expectation that his friends at Wadamoratchy would help him by their voluntary contributions.

Yours truly, THOMAS SPENCER, JAMES RAY, JOHN ANDERSON, THOMAS PHILIP, ALFRED BARRET, Cattavally, Oct. 27, 1851.

Gasparrini, a chief bandit, who has murdered scores and hundreds even, for plunder, is imprisoned at Civita Vecchia among 1,364 other desperate criminals. He is very religious now, fasting not only on Friday, but adds a supererogatory Saturday. While at large and carousing in wickedness, he always fasted on Friday, and committed no murder on that day, (because he was a Romanist) and now he says, the first thing he will do if he gets loose, is to cut the throats of all the priests. A fair exponent this of "our Lady's religion!"

PERSECUTION.—The Roman government to protect itself against the charge of religious persecution, interposes the plea of punishment for political offences, and families are harassed, and men driven into exile, and led to prison because they possess and read the Bible, the great fountain of knowledge and wisdom.

ROUTINE EDUCATION.—A gentleman while attending an examination of a school put some questions to the pupils which were not exactly the same as found in the book. After numerous ready answers, the teacher asked one of the pupils where Turkey was. He answered rather hesitatingly, "in the yard with the poultry." A fine specimen of those blunders which a person unacquainted with geography may commit.

Agood maxim is never out of season.

ENGLISH SCRIPTURES.

The following Scriptures may be obtained at the prices annexed, on application at the MANAGER'S DEPOSITORY.

Table listing various Bible editions and prices, including Long Primer Bibles, Minion Bibles, Pearl pocket Reference Bibles, Diamond Bibles, and Minion English Testament.

Table listing Bibles published by the British and Foreign Bible Society, including Pica Bibles, Brevier Bibles, Minion Crown Bibles, and Nonpareil Reference Bibles.

Nov. 13, 1851. T. S. BURNELL.

FOR SALE.

A LIGHT DOUBLE BODIED PHELOTON, with a shifting Hood, which answers to either the back or front seats—newly painted and done up. Price £25. May be seen on application to Mr. C. SIXT, TAMBAY at MESSRS. LEMARCHAND and Co's. office, Jaffna.

Nov. 3, 1851. 2p21

FISCAL'S SALE.

In the District Court of Jaffna, Mootoonayittina chetty Sateramunay chetty, Plaintiff, No. 4610, vs. Ariapattinam chetty Arumugam chetty of Vannarponnes, Defendant.

NOTICE is hereby given that on Tuesday the 9th day of December next, at 11 o'clock in the forenoon, will be sold at the premises, the following land, the property of the said Defendant.

Situated at Vannarponne East, and registered in the Thombo on the name of Yanamma, wife of Tanappa chetty and others.

A land called Anninjilady, with a go-down, well and plantations, in extent 7½ lachams of varagu culture, bounded on the east by lane, on the north by Ramilingam, on the west by road, and on the south by the grand bazar and lane.

F. W. GIBBORNE, Deputy Fiscal. Fiscal's Office, Jaffna, November 3, 1851. 2p

SALE BY AUCTION.

Large and commodious house, the property of Mrs. VanKossum, will be put up for sale on the 26th December next, (unless previously disposed of by private contract). The house is situated in an eligible spot facing the Jaffna Esplanade, and enjoys the benefit of a lake and fresh air from its approximation to the Jaffna lagoon.

The house can be viewed at any time by parties desirous to do so, and reference made to

E. H. SPELDEWINDE. Jaffna, Nov. 5, 1851. 2p

அறிவித்தல்.

இத்தெக்கோண்டர்லிக்கிறதென்னவானுக்குத் தவிரைந்த கோடு இருக்கும் மெஸ்தர் ராமமுத்துப் பச்சுடையார் நெல்லுலிந்தும் சிட்டக்கிக்குவடக்குதகாக இருக்கும் பச்சுடுசன் அம்மாவுக்கு உடையதான வீடு, இதனைத்த மார்சுபி மார்ட்டு உகந். தேதி ஏவல் கூறீ விற்கப்படுமென்று தீர்தால் யாவருக்கும் அறிவிக்கப்படுகிறது. அதற்குமுன் கைகீழாக வாரங்கப் பிறியுள்ளபெயர்செய்யும்மெஸ்தர், ஒன்றி இன்பெல்டிவிளம் வந்து தேட்டுத் தீர்மானம் பண்ணிக்கொள்ளலாம்.

மேற்கொள்ளப்பட்ட வீடு நல்ல விசாலமுள்ளதும் எவ்விதவிடையாபாதச் சரக்குப்படுகிறது. போகிறதற்கு ஏற்ற இடமுமாகக்கிறபடியால், சிட்டக்கப்பாலினைக்கும் அதுமுகாக ஏற்றியிடமாக இருக்கிறதென்பதை யாவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது.

யாழ்ப்பாணம், தமோடுகம் (ஹ) காள், 17^{ம்} 1851.

Printed and Published at the American Mission Press, Manapp, Jaffna, by THOMAS S. BURNELL.